

langt Arbejde for. Jeg har det Indtryk, at det ærede Medlem med Omhu opsamler hver eneste Sten, han kan kaste i Vejen for denne Toldreform. Nu mener han at have fundet denne i den Bankkrise, der ligger for. Det ærede Medlem refererede noget af den Tale, jeg har holdt i Folketinget i Dag, og han sagde ganske rigtigt, at det var et ekstraordinært Skridt, man her foretog sig, saa ekstraordinært, at vi ikke havde noget tilsvarende her i Landet i de sidste 100 Aar. Men dette betyder ikke, at vi ikke have haft en tilsvarende Krise i vort Næringsliv, thi dette er ikke en Krise i vort Næringsliv, det er en Bankkrise. Jeg fremhævede udtrykkeligt, at det glædelige ved Forholdet er, at det, her er Tale om, og som har været sygeligt, kun er Spekulationen her i Hovedstaden; i øvrigt er Næringslivet baade i Haandværk, Industri og Landbrug i det hele og store sundt; alt i Provinserne er sundt, Statens Finanser staa godt, og i det hele og store er alt andet i Landet sundt. Naar denne Krise har krævet og maa kræve ganske ekstraordinære Foranstaltninger, er det af ganske særlige Grunde. Den er indskrænket til den københavnske Bankverden, men ifølge den Sammenblanding af Sparekasse- og Bankvirksomhed, som nu en Gang finder Sted her i Landet, er det en Krise, som, hvis den fik Lov til at løbe videre, ikke blot vilde ramme dem, som nu en Gang have sat deres Penge i Bankaktier, og dem, Bankerne som Kreditorer have givet Kredit til Spekulationsforetagender, men den vilde ramme Tusinder og atter Tusinder af smaa Sparere, der have givet disse Banker deres Penge til at spekulere med i Tillid til — en her i Landet rodfæstet Tillid til —, at naar man satte sine Penge derind, satte man dem et godt Sted, hvor de bleve sikkert opbevarede. Det er paa Grund af disse Bankers ejendommelige Karakter, at dette ekstraordinære Skridt er gjort; det er for at forhindre disse videregaaende Ulykker som Følge af en Bankkrise, der var saa akut, og som, hvis den havde faaet Lov til at forløbe, uden at nogen greb ind, kunde have gjort store Ulykker og skabt stor Trøstesløshed hos mange Tusind Mennesker. Men en saadan Krise er ikke ensbetydende med en Krise i vort Næringsliv; der er ikke noget her, som kan foranledige, at vi skulle standse vor økonomiske Lovgivning. Jeg føler mig overbevist om, at naar der nu er taget kraftigt fat fra Statens Side og fra de større Banker for at afværge en økonomisk Krise,

skal den forsvinde lige saa hurtigt, som den er kommen op. Der kommer naturligvis en og anden Eftervirkning, men det er ikke noget afgørende for hele vort økonomiske Liv. Jeg forstaaer imidlertid saa godt efter den Interesse, som det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Brandes) nærer for en Toldreform, at han ogsaa vil benytte denne Lejlighed til at kaste Sten i Vejen for den.

Brandes: Den ærede Ordfører og jeg ere, forekommer det mig, lidet uenige i Virkeligheden, idet den ærede Ordfører er af samme Mening som jeg, at det, der i Øjeblikket sker herhjemme, ikke kan undlade at have Indflydelse paa den fortsatte Toldbehandling. Han har indrømmet mig — og jeg nærede heller ikke nogen Tvivl om, at han vilde indrømme mig det —, at fra Protektionisternes Side vil der med større Sikkerhed, med mere Myndighed kunne øves et Tryk under den fortsatte Toldbehandling, end det vilde have været Tilfældet, hvis intet var sket i de sidste Uger her i Landet. Den ærede Ordfører sagde derimod til mig, at paa et andet Punkt vare vi uenige, idet han mente, at det vilde være det vigtigste, hvis man gaar til det Skridt at afslutte Toldforhandlingen i Aar uden at naa til et Resultat, da at udskyde dette til et senere Tidspunkt. Jeg er heri uenig med ham af den Grund, at det er ganske urimeligt at holde Industri og Haandværk hen endnu nogle Maaneder, uden at de vide, hvad det er for en Fremtid, der venter dem. Det ærede Medlem mener, at det kan være endt paa 6—7 Uger. Jeg ved ikke, hvorfra det ærede Medlem har denne Sikkerhed. Det kan være meget muligt, at Rigsdagen under en fortsat Toldforhandling kan sidde baade hele April og helt ind i Maj, inden den kommer til Afslutning, og i denne lange Tid, 2—3 Maander, skulle altsaa rundt om i Landet alle de, som ere interesserede i en Toldlovs Fremkomst — og det er nu flere end netop de Arbejdsgivere, som det forekom mig, den højtærede Finansminister hentydede til, det er mange, mange flere — ikke vide, hvorledes de ere stillede.

Til den højtærede Finansminister skal jeg sige, at det forekommer mig, at han har et meget lyst, men ogsaa meget lidet underbygget Syn paa, hvad der i Øjeblikket sker her i Landet. Det forbauser mig i allerhøjeste Grad, at den højtærede Finansminister virkelig vil sige dette, at han har staaet overfor en Bankkrise af ganske